

El deure del PP

El pacte lingüístic valencià s'ha guanyat no pocs entusiasmes. La possibilitat, per remota que siga, d'una entesa que pose punt final a l'absurd secessionisme lingüístic no podia ser acollida d'una altra manera. Amb tot, s'imposa, encara, la cautela, l'obligada reflexió davant d'un procés que tot just comença.

D'una banda, la maduració del procés de pacte lingüístic engegat pel president Eduardo Zaplana i batejat pel PSPV-PSOE ha acabat deixant al descobert el pinyol de la qüestió.

La mateixa dinàmica de les negociacions ha acabat desvirtuant per complet els "principis científics i històrics" pels quals havia de guiar-se el Consell Valencià de Cultura (CVC). Uns principis que, comptat i debatut, haurien servit per foragitar la qüestió política del tan suat conflicte lingüístic i que de passada haurien posat en dubte i per sempre la interesada manipulació històrica, política i filològica del secessionisme.

No ha estat així i, finalment, els interessos polítics han hegemonitzat els mètodes i intencions del CVC fins al punt de generar unes paradoxes ben difícils d'explicar. Així, en els moments més crítics de les deliberacions del CVC, els polítics de l'esquerra traspassaven tota responsabilitat final a la Universitat, i finalment, i una vegada resolt els esculls, tornaven a arraconar-la del procés.

Finalment, els referents de la Universitat, de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, garants fins ara d'una normativització coherent i asentada sobre criteris filològics, han quedat marginats. La creació en el futur d'un ens normatiu del valencià per les Corts Valencianes és, doncs, ara com ara, la perspectiva. Una

perspectiva confusa i hipotecada sens dubte a les estratègies de la política. Qui en formarà part? En quins termes? Mantindrà com se'ns assegura uns criteris absolutament científics, unitaristes?...

D'altra banda, la dreta valenciana, per primera vegada, diuen, ha deslegitimada per la via de l'ambigüitat més calculada el secessionisme que durant tant de temps ha alimentat. Però de moment, l'afirmació és pura especulació, a la llum de les preocupants declaracions fetes els darrers dies per

Joaquín Calomarde i Manuel Muñoz, membres del CVC per designació del Partit Popular. El cas és que les primeres interpretacions del pacte abocades pel PP han estat fetes en clau secessionista. Tot i això, no ha faltat qui ha volgut veure-hi una maniobra de distracció, una estratègia a fi d'enganyar la seua clientela més immobiliària.

Pura especulació també. En tot cas, el ben cert d'aquesta inquietant maniobra és que la redacció actual del dictamen legítima –poc o molt i estratègies a banda– una lectura restrictiva, mentre el secessionisme, per cert, continua amenaçant amb el manteniment del conflicte, alhora que exigeix la seua quota de poder dins del sistema de pacte lingüístic que s'ha configurat.

Siga com siga, ara mateix i amb el beneplàcit d'una esquerra voluntarista, l'administració correcta, democràtica i honesta d'aquest pacte és, a l'hora de la veritat, cosa del PP, de la dreta, com ja va passar ara fa quinze anys amb la redacció de l'Estatut d'Autonomia. D'ells depèn, doncs, o el soterrament definitiu d'un fals conflicte lingüístic o la reactivació *sine die* d'un problema en què tant van tenir a veure. ■

“L'administració correcta, democràtica i honesta d'aquest pacte és, a l'hora de la veritat, cosa de la dreta, com ja va passar fa quinze anys amb l'Estatut d'Autonomia.”

OPINIO

11

MAR, de fons

Salvador Cot

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Els consells del 'tiet'

Albert Closas

15

Funeral a Sant Petersburg

Llibert Ferri

16

Cocaïna amb submarí

Xavier Vinader

17

Empreses gegants...

Ignacio Ramonet

18

Xe ve de xeic que ve de xe

Ramon Barnils

Bresca de dolça mel

J. J. Pérez Benlloch

Supersticions

Pau Viciano

19

L'estol de corbs marins

Martí Domínguez

71

L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82

Final de curs

Joan Francesc Mira